

— Старче, Д. Иване, продума Жельо, кога съзря, че старецъ-тъ ся много мжчи, не плачи, не дѣй гнѣви Бога; онова що е нарѣдилъ Богъ, трѣба да ся сбждне и никой не е въ сила да го развали.... Прѣдъ насъ е волята Божія, сичко, що то ни Богъ даде, трѣба да го прѣтърпимъ...

— Защо сж толкова думы, сынко, съ единъ речъ! втрещенъ и растреперанъ изговори старецъ-тъ.

— Нѣма що да сторимъ старче, и ные ся тру-
дихме и ся лутахме...

— Свършвай. Не ще продължаване.....

— Добъръ е Господъ и....

— Какъ още за напрѣдъ?! Нима вые празни до-
дохте?... о, казвайте, казвайте по скоро.....

При тия думы, старецъ-тъ съвсѣмъ обезсиленъ поклати главж си, и едва можеше да ък поддържи, подпрѣлъ на дърво-то и на Стоенчовж-тж ржжж.

— Не сж толкова прѣдавай старче, повтори Желе, имай тѣрпѣне... ные ходихме распитвахме, и ся научихме сичко..... Много ходихме и пакъ ще идемъ, надѣжда има още: на ли ся ные наѣхме за тажъ ра-
ботж? ты не грыжи ся, какъ и какъ, кога и да е, ные ще направимъ нѣщо си.

Старецъ-тъ, като отъ дълбокъ сынъ пробуденъ,